

Seg er gjort opmærksom paa, at endog saa maaste dette Tal er for høit, idet den Stat, der kan paalignes paa en Skatteindtægt af 50 Kr., kan — jeg vil ikke sige her i Kjøbenhavn, men i Kjøbstæderne, hvor Skatteprocenten kan være 7—8 pCt. — være saa betydelig, at Betalingen af den kan blive temmelig søkelig. Det er heller ikke det, der dreier sig om. Er man enig om Tanken, nemlig den, at der under alle Omstændigheder skal være et vist Minimum af Skatteindtægt tilbage, er det jo ikke saa væsentligt, om den bliver noget mindre. Det Samme, nemlig at Meget her maa være Gjenstand for et Skjøn, gjælder naturligvis, naar det dreier sig om Anvendelsen af Veilighedsmomentet, om Hensynet til Børnenes Antal og andre økonomiske Hensyn, til Familiens Stilling i det Hele. Om de Tal, som Lovforslaget derom indeholder, er de rette eller kunne modificeres, skal jeg ganske henstille til eventuel nærmere Behandling af Thinget. De ere selvfølgelig ikke det Principielle. Naar man dernæst gaar over til Spørgsmaalet om, hvem der skal betale denne Skat, vil man finde, at Forslaget indeholder en hel Del nye Skatteobjekter, om jeg saa maa udtrykke mig, idet nemlig den hidtilgjældende kommunale Beskatning kun omfatter syssle Personer, som have Ophold i Kommunen. Man er herved gaaet videre og har optaget en Række af nye Skatteobjekter. Angaaende denne Optagelse har der i Principet heller ikke været nogen Uoverensstemmelse under de tidligere Forhandlinger. Men saaledes juridiske Personer som Stiftelser gjøres skattepligtige indenfor en vis Grændse, vil man vist ikke finde urigtigt. Vanskeligere stiller det sig strax, naar Spørgsmaalet dreier sig om Beskatning af Aktieselskaber. Det Punkt har oftere fremkaldt Vanskeligheder under Forhandlingerne, paa hvilken Maade en saadan Beskatning helst skulde foretages. Alle have været enige om Rigtigheden af, at et Selskab, som driver stor Næring og maaste optager en væsentlig Del af Næringen i Kommunen, altsaa konkurrerer med de skatteyndende Borgere, ikke bør være skattefrit, saa at altsaa Principet i og for sig vist ikke vil støde paa nogen Vanskelighed; men ved Udførelsen af det komme Vanskelighederne frem. Vi se da ogsaa, at Regjeringen i 1872 opstillede et Forslag, som ganske vist kun havde overmaade ringe Betydning, ja næsten kunde siges at være menigsløst, det Forslag nemlig, at Aktieselskaber kun skulde beskattes for Reservecfondens Vedkommende og dernæst med Hensyn til det Udbytte, der kom Udlandinge tilgode. Beskatningen af Reservecfondene kunde vel give Noget, om ikke Meget, men at føre Kontrol med, hvorvidt

Aktieudbyttet kommer Udlandinge eller Indlandinge tilgode, vilde vist være overmaade vanskeligt. Jeg ser ikke, hvorledes et Aktieselskab skulde kunne kontrollere, paa hvilke Hænder dets Aktier ere, forsaavidt da ikke Selskabet udtrykkelig var forpligtet til at have navngivne Aktieeiere. Altsaa ved en saadan Bestemmelse vilde Diemedet kun meget uaflyddestgjørende opnaas. Derimod kunde man gaa den omvendte Vej, nemlig at skattelægge Aktieselskabets hele Formue og hele Indtægt paa det Sted, hvor Aktieselskabets Bestyrelse findes. Dette vilde ganske vist opfylde Diemedet i fuldt Maal, men man maa dog ogsaa her blive betænkelig, idet en saadan Bestemmelse vilde foranledige en ganske væsentlig Omvæltning af Skatteforholdene i mange Kommuner paa Grund af den Stat, som da pludselig kunde komme en enkelt Kommune tilgode. Jeg behøver blot at nævne Kjøbenhavns Kommune. Jeg tror neppe, at man tager feil ved at anslaa den Indtægt, Kjøbenhavns Kommune saaledes paa een Gang vilde komme i Besiddelse af, til herved en halv Million Kroner aarlig. Det vilde, som sagt, fremkalde en saadan Omvæltning i Kommunernes Beskatningsforhold, at det vist vilde have sine store Betæneligheder at indlade sig derpaa, skjøndt jeg ellers for mit Vedkommende paa ingen Maade skulde misunde Kjøbenhavns Kommune en saadan Extraintægt, som den synes i høj Grad at kunne trænge til for at tilveiebringe Ballance mellem Indtægter og Udgifter. Det vilde ogsaa være i Strid med de øvrige for den mellemkommunale Beskatning fastslaaede Regler, idet derved en enkelt Kommune kom til at tilbrage sig en hel Skatteindtægt, som forøvrigt isølge de mellemkommunale Regler skulde deles af Hensyn til de Personers Opholdssted, hos hvem Aktierne findes. Forslagsstillerne ere derfor bleve staaende ved netop at anvende de mellemkommunale Regler paa dette Forhold saaledes, at man betragter Aktieselskabets Kontor og Bestyrelse som havende Ophold i, hvad man kunde kalde Næringskommunen, og Aktieeierne

Rettelse.

Sp. 500, § 25 f. o.: „protection of young virgines“, læs: „protection of young girls“.